

SOTA LA GORRA D'EN XESCO (Miquel Pujadó)

Sota la gorra d'en Xesco,
jeia amagat un boscany
ple de brots tendres i fulles
verdes al llarg de tot l'any.
Sota la gorra d'en Xesco,
feien el niu dos moixons
amb branquillons de rondalles,
amb plomissol de cançons.
Va arribar qui sap d'on,
tal vegada d'un món
on no et tracta ningú de grillat
quan et veu somrient
sens motiu aparent
o cantant-li havaneres a un gat.
On llançava la veu,
hi brollava una deu
molt humil, gairebé un rajolí.
No era prou -és ben cert-
per negar cap desert,
però els llavis ho van agrair
-que, quan crema la set,
un xic d'aigua a galet
fa més bé que no importa quin vi.
Sota la gorra d'en Xesco,
'naven de cap els penells,
amb brises i tramuntanes
plenes d'empenta i rampells.
Sota la gorra d'en Xesco,
queien ruixats policroms
fent la toaleta al paisatge,
desempolsant pins i oms.
Se'n va anar qui sap on,
tal vegada en un món
on el cos fa més nosa que ajut,
per buscar nous infants
de planetes llunyans,
on no privi la llei de l'embut.
Resta un banjo adormit
al bressol de la nit,
ancorat en el seu darrer port,
amb cinc cordes que el vent
fa vibrar eternament
ben endins de la pell del record
-car, sovint, un sol vers
esdevé un univers
on no hi caben ni el temps ni la mort.
Sota la gorra d'en Xesco,
van alçar el vol mil pardals
a la recerca i captura
d'altres capells forestals.

Si un dia, a la vostra testa,
neix un piular clar i pregon,
és que hi ha rastres d'en Xesco
sota la gorra del món !

(cançó recentment reeditada en CD)